

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 28/2020-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť Univerzity veterinárskeho lekárstva a farmácie v Košiciach, IČO 00 397 474, Komenského 73, Košice, zastúpenej advokátskou kanceláriou Sýkora - advokátska kancelária, s. r. o., Zoborská 13, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Matej Sýkora, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 125/2017 z 28. novembra 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 CoPr 8/2015 zo 7. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Univerzity veterinárskeho lekárstva a farmácie v Košiciach odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 25. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť Univerzity veterinárskeho lekárstva a farmácie v Košiciach, IČO 00 397 474, Komenského 73, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 28. novembra 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 125/2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 CoPr 8/2015-486 zo 7. decembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka vystupovala pred Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) ako žalovaná v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou vedenom na základe žaloby [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“). Okresný súd rozsudkom č. k. 17 Cpr 1/2013-407 zo 7. mája 2015 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou žalobcovi je neplatné. Dospel totiž k záveru, že vystúpenie žalobcu na aktíve učiteľov 14. septembra 2012, kde žalobca spochybnil odbornú spôsobilosť iných vysokoškolských učiteľov (svojich kolegov), nemožno považovať za menej závažné porušenie pracovnej disciplíny.

3. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že vec nesprávne právne posúdil.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu. Konštatoval, že okresný súd úplne zistil skutkový stav veci a správne ho právne posúdil, preto sa krajský súd ako súd odvolací s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožnil.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“).

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky napadnutým uznesením pre jeho procesnú neprípustnosť odmietol.

7. Sťažovateľka pred ústavným súdom vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že najvyšší súd podané dovolanie odmietol napriek tomu, že boli splnené podmienky prípustnosti dovolania, keďže v jej veci išlo o posúdenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, a síce, či neoprávnenú kritiku odbornej spôsobilosti zamestnancov zamestnávateľa, ktorá sa nezakladá na pravdivých skutkových okolnostiach, je možné považovať za porušenie pracovnej disciplíny s konečným dôsledkom ako dôvodom na skončenie pracovného pomeru výpoveďou.

8. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka namieta, že tento rozhodol v extrémnom nesúlade so zmyslom a účelom zákonných ustanovení a s ustálenou súdnou praxou, nevysporiadal sa s jej argumentáciou prezentovanou v jej odvolaní a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že pri vykonávaní a hodnotení dôkazov postupovali okresný súd i krajský súd spôsobom, ktorý mal za následok nerovnocenné postavenie strán v jej neprospech. Sťažovateľka tiež namieta, že z rozhodnutia krajského súdu, resp. zo všetkých rozhodnutí všeobecných súdov nie je zrejmé, prečo súdy „neuverili“ výpovediam v jej prospech.

9. Sťažovateľka na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: *„1. Základné právo sťažovateľa Univerzity veterinárskeho lekárstva a farmácie v Košiciach na súdnu a inú právnu ochranu podľa v čl. 46 ods. 1 Ústavy, práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy a práva na spravodlivý*

súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/125/2017 zo dňa 28.11.2018 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 9CoPr/8/2015-486 zo dňa 07.12.2016 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/125/2017 zo dňa 28.11.2018 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 9CoPr/8/2015-486 zo dňa 07.12.2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Košiciach sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi Univerzite veterinárskeho lekárstva a farmácie v Košiciach trovy konania vo výške 415,51 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

16. Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom

19. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

21. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06). Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

22. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, II. ÚS 449/2015).

23. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

24. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre k právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že v prípade tohto práva nejde o právo absolútne. Označený článok dohovoru, ktorý súdom ukladá povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, nemožno vykladať tak, že by vyžadoval podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van de Hurk proti Holandsku z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, bod 61). Je však potrebné zohľadniť to, či námietka, na ktorú súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal odpoveď, bola pre daný prípad relevantná, a či mohla mať vplyv na výsledok konania (rozsudok vo veci Luka proti Rumunsku z 21. 7. 2009, sťažnosť č. 34197/02, bod 52). Ak je námietka pre výsledok konania rozhodujúca, vyžaduje si konkrétnu a jasnú odpoveď (rozsudok vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 30).

25. Vnútroštátne súdy majú v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru povinnosť posúdiť hlavné argumenty účastníkov konania (rozsudok vo veci Buzescu proti Rumunsku z 24. 5. 2005, sťažnosť č. 61302/00, bod 67), ako aj námietky týkajúce sa práv a slobôd zaručených dohovorom a jeho protokolmi, pričom tieto námietky sú vnútroštátne súdy povinné skúmať obzvlášť prísne a dôkladne (rozsudok vo veci Wagner a J.M.W.L. proti Luxembursku z 28. 6. 2007, sťažnosť č. 76240/01, bod 96).

III.

Právne hodnotenie ústavného súdu

26. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, sťažovateľka pred ústavným súdom namieta, že najvyšší súd ňou podané dovolanie odmietol aj napriek tomu, že boli splnené podmienky jeho prípustnosti, keďže v jej veci išlo o posúdenie právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, a síce, či neoprávnenú kritiku odbornej spôsobilosti zamestnancov zamestnávateľa, ktorá sa nezakladá na pravdivých skutkových okolnostiach, je možné považovať za porušenie pracovnej disciplíny s konečným dôsledkom ako dôvodom na skončenie pracovného pomeru výpoveďou.

27. Sťažovateľka teda pred ústavným súdom namieta posúdenie prípustnosti ňou podaného dovolania v časti podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, preto ústavný súd obmedzil svoj ústavnoprávny prieskum napadnutého uznesenia na túto sťažovateľkou vymedzenú otázku.

28. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:
„16. Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej disciplíny. Tieto pojmy, napriek tomu, že od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca, Zákonník práce nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri ich posudzovaní vychádzať. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu a pod. (3 Cdo 173/2006, 1 Cdo 80/2007, 3 Cdo 218/2007).

17. Dovolateľka síce dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z obsahu jej dovolania je však zrejmé, že žalovaná namieta nesprávnosť vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom (nesprávne hodnotenie prejavu žalobcu predneseného na aktíve učiteľov dňa 14.9.2012 ako nezakladajúce menej závažné porušenie pracovnej disciplíny). Dovolateľka uvádza, že žalobca vo svojej kritike uviedol nepravdivé informácie, ktoré vecne nepreukázal. Posúdenie charakteru kritiky žalobcu (jej pravdivosť/nepravdivosť) je však otázkou skutkovou, ktorú dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom

(nie otázok skutkových), preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu.“

29. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z jeho odôvodnenia jasne a zrozumiteľne vyplýva, prečo najvyšší súd dospel k záveru o neprípustnosti tejto dovolacej námietky sťažovateľky. Na uvedenom právnom závere najvyššieho súdu o nemožnosti podať dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci založené na tvrdení o nesprávnom vyhodnotení konkrétneho dôkazu (vyjadrenie žalobcu na adresu kolegov a školy) nie je podľa ústavného súdu z ústavnoprávneho pohľadu nič svojvoľné či arbitrárne.

30. Sťažovateľka totiž v dovolaní (príloha ústavnej sťažnosti) zrozumiteľne formulovala názor, podľa ktorého *„predpokladom pre spravodlivé a správne rozhodnutie bolo... vyriešenie a posúdenie právnej otázky, a to či prejav žalobcu prednesený na aktíve učiteľov dňa 14.09.2012 bola takej intenzity a možno ho považovať za takú neoprávnenú kritiku, ktorá môže byť posúdená ako porušenie pracovnej disciplíny s konečným dôsledkom ako dôvodom pre skončenie pracovného pomeru výpoveďou.“*. Nadväzne v ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že podľa jej názoru *„položená otázka je právneho charakteru, pretože sa jedná o posúdenie, či neoprávnenú kritiku odbornej spôsobilosti zamestnancov zamestnávateľa, ktorá sa nezakladá na pravdivých skutkových okolnostiach, je možné považovať za porušenie pracovnej disciplíny...“*.

31. Sťažovateľka teda svoju argumentáciu, na ktorej založila dôvod jej dovolania, celkom jednoznačne odvíja od vlastného presvedčenia o neoprávnenosti kritiky, ktorú žalobca na spornom aktíve prezentoval. Právne posúdenie sa tak v argumentačnej línii sťažovateľky dostáva až do pozície nadstavby základného skutkového predpokladu (neoprávnenosti kritiky žalobcu), s ktorým síce sťažovateľka pracuje ako s ustáleným, no jej následné zdôvodnenie dovolania (strana 8 dovolania) dokazuje, že sama tento fakt, navonok prezentovaný ako nesporný, rozporuje. Ak tento rozhodujúci aspekt dôvodov sťažovateľky v pozícii dovolateľa najvyšší súd postrehol a vyhodnotil ho ako dovolateľkinu argumentačnú orientáciu na skutkovú, nie právnu stránku sporu, ústavný súd nemôže považovať postoj dovolacieho súdu za arbitrárny, svojvoľný či vybočujúci z rámcov

racionálnej a logickej argumentácie v miere zakladajúcej porušenie základných práv a slobôd sťažovateľky ako sporovej strany.

32. Ústavný súd tu pripomína, že základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy patrí do skupiny základných práv, ktorých sa podľa čl. 51 ods. 1 ústavy možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré ustanovenia ústavy zakotvujúce tieto základné práva vykonávajú. Ak teda najvyšší súd ako súd dovolací pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľky postupoval v súlade s procesnými normami Civilného sporového poriadku, ktorý je zákonom vykonávacím čl. 46 ods. 1 ústavy, nemožno mu z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť. Nesporným je v tejto súvislosti fakt, že nesprávne vyhodnotenie skutkovej stránky veci rozhodovanej všeobecnými súdmi v základnom konaní nepredstavuje dovolací dôvod aprobovaný podľa § 421 Civilného sporového poriadku.

33. Na základe uvedeného je preto časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

34. Pokiaľ i o časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti okrem namietnutia porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu neposkytla k uvedenému žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu.

35. Podľa § 43 zákona o ústavnom súde musí každý návrh okrem iného obsahovať aj odôvodnenie návrhu.

36. Ústavný súd už opakovane judikoval, že uplatnenie námietky v konaní pred ústavným súdom takýmto spôsobom vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 244/2014, IV. ÚS 91/2018).

37. Preto časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, musel ústavný súd odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde ako návrh, ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom.

38. Pokiaľ ide o časť ústavnej sťažnosti namietajúcu porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, sťažovateľka namieta, že krajský súd rozhodol v extrémnom nesúlade so zmyslom a účelom zákonných ustanovení a s ustálenou súdnou praxou, nevysporiadal sa s odvolacou argumentáciou a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Ďalej tvrdí, že pri vykonávaní a hodnotení dôkazov postupoval okresný súd i krajský súd spôsobom, ktorý mal za následok nerovnocenné postavenie strán v jej neprospech. Sťažovateľka tiež namieta, že z rozhodnutia krajského súdu, resp. zo všetkých rozhodnutí všeobecných súdov nie je zrejmé, prečo súdy „neuverili“ výpovediam v jej prospech.

39. Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti v prvom rade konštatuje, že sťažovateľka síce namieta, že krajský súd rozhodol v „extrémnom nesúlade“ so zmyslom zákona a s ustálenou praxou, avšak vo svojej ústavnej sťažnosti nekonkretizuje, o ktoré ustanovenia akého konkrétneho zákona ide a akú ustálenú judikatúru bolo potrebné zo strany okresného súdu a krajského súdu zohľadniť. Navyše, zohľadňujúc, že konanie podľa čl. 127 ústavy nie je konaním pred treťou či štvrtou inštanciou (pozri bližšie napr. I. ÚS 165/02, I. ÚS 189/09, IV. ÚS 493/2013), sťažovateľka vôbec neuvádza, či takúto argumentáciu, teda konkrétny odkaz na ňou tvrdené ustanovenia zákona a ustálenú súdnú prax v konaní pred krajským súdom predniesla a či a ako sa s ňou krajský súd vysporiadal, resp. v čom konkrétne je záver krajského súdu nedostatočný.

40. Bez bližšej ústavnoprávnej analýzy preto možno konštatovať, že takúto námietku sťažovateľky v konaní o ústavnej sťažnosti nemožno považovať za relevantnú, a preto časť sťažnosti, ktorej sa týka, je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

41. Sťažovateľka ďalej namieta, že pri vykonávaní a hodnotení dôkazov postupoval (okresný súd a) krajský súd spôsobom, ktorý mal za následok nerovnocenné postavenie strán v jej neprospech, keď súdy „neuverili“ výpovediam v jej prospech.

42. Ústavný súd sa vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 350/09), a konštatuje, že ani táto námietka sťažovateľky nemôže spochybniť ústavnoprávnu akceptovateľnosť napadnutého rozsudku.

43. Ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa vyhodnotenia vystúpenia žalobcu na aktíve učiteľov 14 septembra 2012 poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom zdôraznil, že *„pokiaľ ide o nesprávne skutkové zistenia a námietky uvádzané v odvolaní ohľadom vyhodnotenia zisteného skutkového stavu, je potrebné uviesť, že pokiaľ žalovaná argumentuje tým, že žalobca, ktorý vystúpil na aktíve učiteľov 14.9.2012 uvádzal nepravdivé údaje o spoluzamestnancoch, resp. rozširoval ich, pretože obsah vysloveného názoru žalobcom na svojich bezprostredných kolegoch na aktíve učiteľov bol nepravdivý a zasiahol do ochrany práv, cti a dôstojnosti dotknutých vysokoškolských učiteľov, ktorí následne podpísali vyhlásenie o tom, že verejné spochybnenie ich odbornej spôsobilosti sa ich dotklo, čo kazí dobré meno ich pracovísk a považujú konanie žalobcu za urážku na cti, je potrebné uviesť, že išlo tu o právo žalobcu na vyslovenie svojho názoru a aj o právo na kritiku, ktorá nebola urobená hrubým ani hanlivým spôsobom, nikoho osobne neurážala a bola len v rovine profesionálnej kritiky. Žalobca ako zamestnanec a občan mal právo na vyslovenie svojho názoru a kritiky, urobenej slušným spôsobom, aj keď s jeho názorom a kritikou zamestnávateľ nesúhlasil a tieto nemohli byť kvalifikované ako porušenie pracovnej disciplíny a jednou z hmotnoprávných podmienok na skončenie pracovného pomeru výpoveďou. Pri takomto výklade zákona, ako to interpretuje žalovaná, by v podstate došlo aj k porušeniu základného práva občana zakotveného v Ústave Slovenskej republiky - práva na slobodu prejavu, podľa ktorého každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu, pričom slobodu prejavu a právo*

vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.“

44. Uvedený záver krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľný či arbitrárny. Naopak, krajský súd, podobne ako pred ním okresný súd vo svojom rozsudku, vyvažoval proti sebe stojace práva (právo na slobodu prejavu a právo na ochranu cti, dôstojnosti a dobrého mena) a dospel k záveru, ktorý sťažovateľka žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnila. Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že krajský súd „neuveril“ výpovediam v jej prospech (pravdepodobne má sťažovateľka na mysli výpovede zamestnancov, ktorých odbornú kvalifikáciu žalobca spochybnil), ústavný súd konštatuje, že okresný súd i krajský súd tieto výpovede vyhodnotili s ohľadom na ďalšie konkrétne okolnosti prípadu a dospeli k záveru, ktorý je dostatočne a riadne odôvodnený (pozri predchádzajúci bod).

45. Vzhľadom na už uvedené námietky sťažovateľky neodôvodňujú ani záver, že by napadnutým rozsudkom krajského súdu mali byť porušené jej základné práva podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy.

46. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

47. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími v nej uvedenými nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu